

LÁZÁR BALÁZS
Csillagalom

Csillagalomba bújt el az Isten
Lüktet a Vanban, lüktet a Nincsen.

Zizzen a Lét, ha mozdul a kérdés,
Csúszik elő a csendből a kétség.

Tágul a tér, de áll az idő már:
Pillanatokból végtelen oltár.

Lepke a test, ha lélek a szárnya,
Húz le titokban életed árnya.

Szétvet a szívnek vágyteli álma,
Hullnak a színek benned a sárba.

Bomlik a nappal, érik az éjjel,
összekeverhetsz földet az éggel.

Tükre a múltnak, éteri képe:
Fénnyel üzen az űrnek a széle.

Csillagalomba bújt el az Isten,
Lüktet a Vanban, lüktet a Nincsen.

Kígyó a fűben

Olyan az alma íze amilyen a fája,
H. úr bele is harapna magába,
hogy megérezze húzában őst
és énjének mélyén a génjét,
melytől épp olyan lett amilyen.
A vér böszmesége ahogyan
a gyanútlan emberben kicsap,
összezavarva érzékeit, pedig
oly könnyűnek tartotta egykor,
eminens diákként Wittenbergában,
mit alig tud most teljesíteni,
s nem sejtette, hogy családja
mérgezi meg gyenge vágyait.
Bár túl a félelmeken és dühön
végülis csak magát vádolhatja
valójában ostoba döntéseiért.
De hogy felnyitotta szemét szellemapja
nincs veszve még, csak vigyázni kell ma:
Latet anguis in herba.